

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO CANADA M6P 3K1

No. 2., Vol. 18., 15. února-February 15th, 1984.

The Toronto Sun

Voices in the wilderness

William Stevenson

WASHINGTON ~ Winston Churchill's warnings against Hitler and later against the Soviet totalitarians are being echoed again by U.S. Central Intelligence Agency Director William J. Casey. Today, as in the 1930s and in 1946, such warnings get little media attention. Churchill's cry of anguish came at Fulton, Missouri, after Hitler had been vanquished: "The last time I saw it all coming, and cried aloud to my own fellow countrymen and to the world but no one would listen and one by one we were all sucked into the awful whirlpool..."

Casey went to Fulton to recall Churchill's speech. "Churchill was a prophet alone in the early 1930s and, more significantly, he was still a prophet nearly alone in his vision of Russia here at Westminster College in 1946... Listen to his words: 'From Stettin in the Baltic to Trieste in the Adriatic, an iron curtain has descended... In a great number of countries, far from the Russian frontiers and throughout the world, communist fifth columns are established and work in complete unity and absolute obedience...'"

Casey went on to say the democracies face a Russia today that has gone much further. He listed the Soviet proxies training terrorists and insurgents: East Germany, Bulgaria, Libya, Cuba, South Yemen. He named Libya as standing behind assassination attempts, plots and coups in pro-Western countries. He described the devastating threats posed by Soviet nuclear and conventional forces. He talked about the Kremlin's "creeping imperialism" through the fostering of internal insurgency.

Our deafness to our own leaders is nothing new. Churchill was in the political wilderness in the 1930s and hammered unheard at a government fearful of rousing England with bad news. The rude awakening came only when Hitler confronted the islanders with a clear and present danger. Once the war was won, the West forgot again the need for vigilance. Churchill was thrown out of office and was still licking his wounds when he spoke to Westminster College in Fulton. His speech was dismissed as quaint, outdated, alarmist and an attempt by a senile old man to recapture past glory. Time alone proved him right.

The Russians learned from Hitler's mistakes. Hitler ranted and raved and the Nazis marched and the West was jerked out of its stupor by naked aggression. The Russians learned from this to freeze when tension threatens to turn into downright resistance to their advances.

The Russians further recognized that Nazi ideologists were the worst propagandists. Nobody listens to the sermons of zealots. Propaganda should be sly, indirect, misleading and wherever possible leaked through the nonaligned and uncommitted.

Our traditional watchdogs of the media are mostly slumbering when a William Casey speaks. Let an Andropov utter some Soviet banality and we pay excessive heed. Let an Andropov admirer from afar make up a lie, and we become passive listeners. We want only to hear the things that make Andropov's empire seem less than menacing. So we accept the myths. An unusually influential critic and historian writes in the London *Sunday Times* a fulsome tribute to *Stalin's War With Germany*, a book that ignores Stalin's secret deals with Nazi Germany, Stalin's misjudgments, Stalin's treachery. Because the reviewer is Michael Howard, an established London figure, his report features a portrait of cuddly Joe Stalin and the comment in large type, "The wonder is that Stalin was so conciliatory to allies to whom he owed so little."

The editors are perpetuating a myth, and give it further decoration by letting Howard add that we should have expected the Russians to "establish their frontiers as far west as possible and control their new acquisitions by the most brutally effective means at their disposal." Russia, you see, had been brutally invaded by the Nazis and Stalin was entitled to grab what he could of Europe, no matter how the victims might feel about it.

"The English admirers of Hitler contrived not to learn of the existence of Dachau and Buchenwald," wrote George Orwell in his *Notes on Nationalism*. But it is not only the admirers of the Soviets today who contrive to stay blind. A new generation grows up in a climate from which much unpalatable information is banished. Yet who can doubt the vigor of the Soviet onslaught when in recent months every nation in the Western Alliance has taken measures against KGB espionage? Yesterday it was a top-level Norwegian who had to be stopped on his way to Moscow with American defence secrets. An Indian army general, a West German general who was a NATO deputy commander, and a South African navy commodore have been among many at the heart of recent KGB spy scandals. Has it become fashionable suddenly to steal secrets for the Kremlin? Don't laugh. Some major traitors have tried to make it respectable. While Casey was being ignored, U.S. newspapers were reporting the wealth left by British traitor Sir Anthony Blunt. To his boy friend went most of an estate worth \$1.2 million. Before he died last year, Blunt was among prominent former Soviet agents who in effect flaunted their guilt and demonstrated that spying for Russia could be rewarding even if you got caught.

In such a climate, Casey may have been fortunate merely to be ignored. If Churchill made that Central Intelligence speech today, he would be called a warmonger, just as he was in the 1930s.

The Chief of the South African Defence Force, General Constand Viljoen, holds up part of a SAM-9 surface-to-air missile foundledged in the tail of a South African Air Force Impala jet after it had returned from a

Failed to explode

mission over Camahama in Angola. The missile failed to detonate and was removed when the air-

craft touched down. General Viljoen told a gathering of international journalists that some of Russia's most modern missiles had been lying at the South African aircraft without much effect

Pretoria News

Jak známo, nebožtík Andropov se neukázal na veřejnosti po 6 měsících. Pravý důvod nikdo nevěděl. Vyskytly se i pověsti, že v přestrojení za medvěda se účastnil tzv. mírových demonstrací v Bonnu, ve Washingtonu, v Londýně a jinde..

Pocta dr. Jánů Papánkovi v Evropě

V Ženevě se konala ve dnech 27. až 30. listopadu velká porada o uprchlících v Evropě. Organizoval ji americký State Department a předsedali James N. Purcell jr., ředitel amerického úřadu pro uprchlické programy a Doris Meissnerová, zástupce komisaře americké imigrační a naturalizační služby, oba z Washingtonu. Kromě dalších reprezentantů State Departmentu se poradě zúčastnili úředníci několika amerických velvyslanectví v Evropě, imigrační služby z Říma, Vídně a Frankfurtu a představitelé pomocných organizací z USA i z Evropy. Ke shromážděným promluvil také Vysoký komisař Spojených národů pro uprchlíky Paul Hartling a James Carlin, ředitel mezinárodního komitě pro emigraci. Ve středu 30. listopadu těsně před ukončením porad z podnětu předsedající D. Meissnerové došlo ke spontánnímu projevu uznání a díky shromážděným přítomnému oslavenci, 87-letému dr. Jánů Papánkovi, zakladateli a předsedovi Amerického fondu pro čs. uprchlíky v New Yorku. Byly zhodnoceny jeho zásluhy jako zásluhy diplomatické, vzpomenua činnost na Kolumbijské univerzitě v New Yorku, ale nejobtížněji Papánkova dlouholetá a obětavá práce pro čs. uprchlíky. Na sto přítomných účastníků povstáním a potleskem vzdalo dr. Papánkovi hold, který neočekával a jímž byl překvapen. Zřejmě dojat, pohnutým hlasem poděkoval a ubezpečil shromáždění, že v činnosti pro uprchlíky bude pokračovat. Což hned dokázal zájezdem do Vídně, kde navštívil reprezentanta Vysokého komisaře pro uprchlíky, jednat s úředníky americké imigrační služby, zajel se podívat do tábora Traiskirchen a promluvil s vedoucími úředníky, o den později navštívil čs. uprchlické rodiny v táboře Ramsau u Vídně. V pondělí 5. prosince byl přijat rakouským ministrem vnitra Blechou a projednal aktuální záležitosti s vedoucími úředníky ministerstva. Byla to velice plodná, úspěšná návštěva.

České Slovo

„Zelený“ poslanec parlamentu NSR

Milan HORÁČEK, funkcionář západoněmecké strany „Zelených“, dlel s delegací strany na „poradách“ v Moskvě, kde se delegáti sešli se sovětským pohlavěm Ponomarevem. Důvod k návštěvě byl návrh na zrušení Varšavského paktu a NATO. Naivita návrhu dokumentuje naprostou neznalost imperialistického komunismu a moskevské diktatury.

Zajímavá je snad následující poznámka, kterou přinesly západoněmecké noviny: „Z Československa pocházející poslanec Horáček sdělil, jak Ponomarev žertovně k němu prohodil — Podívejte se, Čechům se daří dobře. Pijou všichni Pilsenské pivo — načez Horáček odpověděl — Ale ne ti, kteří sedí ve vězení; ti nepijí žádné Pilsenské pivo! M. S.

MADARI NA POSTUPU

Koncem října m. r. bylo z Bratislavy zahájeno pod názvem RADIO KOSUTH vysílání v maďarské řeči. Vysílání je děláno ve spojení s maďarskou menšinovou organizací CZEMADOK, která je na jižním Slovensku „proslulá“ jako téměř irelevantní organizace proti Slováckům, kteří žijí v některých obcích v menšině.

Chief Electoral Officer of Canada, p. Jean-Marie HAMEL, se 8. února t. r. sešel v Torontě s redaktory etnických a jiných publikací, aby jim vysvětlil, jaká bude procedura přiřístích všeobecných voleb. V pořadí to budou 33. volby do federálního parlamentu v historii Kanady. Může k nim dojít letos nebo za dva roky. Pan Hamel se narodil v Quebecu 19. února 1925 a dosáhl doktorátu ekonomie na Laval University. Veřejným zaměstnancem se stal v r. 1950. Po několikaleté práci administrativním ředitelem fed. parlamentu. Od roku 1966 je zodpovědný federálnímu parlamentu za hladký průběh všeobecných voleb. Francouzská vláda mu propůjčila čest. řád Legion of Honour. Voleb se mohou zúčastnit jen kanadští občané.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Články, objektivky, inseráty, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí se redaktor ztotožňovat s jejich obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ...	\$ 10:00
zámoři lodí ...	\$ 12:00
zámoři letecky ...	\$ 15:00

LIDÉ MEZI NÁMI

V Sheraton hotelu v Torontě se nedávno sešli dva přátelé.. Zleva: Jan Kistka a inž. L. Rak. Oba patří k aktivním členům naší národnostní skupiny.

ČESKOSLOVENSKÝ LEV
provedený ve 14K zlatě

*Jako přívěšek k náramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopý.*
Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

**Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlata a stříbrných šperků**

J. M. KLEIN - ZLATNÍK
5 Shuter St., Toronto (vedle MASSEY HALL) **862-0807**
zasílame na dobírku

MONTREAL

Dp. Bohumil Janíček,

S. J., duchovní správce čs. katolické misie sv. Václava v Montreálu, se dožil 19. ledna t. r. svých 65. narozenin. Krajané ze všech aktivních organizací oslavili společně tuto událost po nedělní mši sv. v domě kard. Berana, kde jménem všech promluvil a jubilantovi blahopřál dr. J. Valenta a za děti mu dala kytici růží a blahopřála Margitka Foglová. Následovalo pohoštění s přepitkem a za klavírního doprovodu p. dr. Maxantové a kytary p. Vančury zněly naše lidové písně do pozdního odpoledne.

Dne 14. ledna 1984 zemřela v Montreálu paní Marie Šerlová, dlecholetá činovnice a starostka tělocvičné jednoty Sokol-Masaryk v Montreálu. Při pohřebním obřadu se se sestrou Šerlovou rozloučili Sokolové projevem br. starosty inž. V. Zajíce a dp. B. Janíček, S.J., krátkou modlitbou ukončil obřad za zvuku čs. státních hymen. AF

WINNIPEG

Krajan Josef Hynek
z Mississauga, Ont.

si povšimul, že s respektem píšeme o
čs. západních letcích 2. světové války.
Sdělil vydavateli t. l., že v r. 1942 dva
letce ve Winnipegu znal; oba chodili
v té době do čs. baptistického kostela
a byli ve sboru velmi populární. Jsou
na obrázku dole, který nám br. J. Hynek
zapůjčil: zleva Otto Smík a J. Svěcený.
Oba se školili na nedaleké letecké zá-
kladně. Smík se později stal legendou:
dosáhl hodnosti Squadron Leader, dostal
DFC a padl jako
velitel 127. peru-
ti 28. 11. 44.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Plchlik
Tel.: 364-1787

NAŠI V OTTAWĚ

Ing. Karel Janeček, syn zakladatele
známé pražské zbrojovky, se 29. února
t. r. dožívá svých 80. narozenin v ka-
nadském hlavním městě. Posíláme mu
naše upřímná blahopřání k tomuto vý-
znamnému jubileu!

Na vedlejším snímku z roku 1935 je první vlevo. Uprostřed je jeho otec ing. František Janeček a vpravo je slavný anglický vynálezce a motocyklový závodník George Patchett. Sešli se na tradiční "Zlaté přílbě" v Pardubicích.

Karlova matka byla Holanďanka a "mladý" Karel se krátce po německé okupaci Prahy dostal do Anglie, kde po celou válku pracoval ve zbrojním průmyslu. Zdokonalil m.j. násadec k hlavní běžné britské dvou-liberní pušce, "Littlejohn", který umožnil, že projektil opatřený tungstenovou a karbidovou špicí se pohyboval rychlostí 4.000 stop za vteřinu, místo dřívějších 2.800 stop. /Prototyp násadce je v Kanadském válečném muzeu v Ottawě, v Annexu, hned vedle exponátu gen. MacNaughtona./ Praktický výsledek obou zlepšení byl, že až do té doby neprorazitelné německé pancěře byly opět zranitelné a utrpěly vážné ztráty všude, kde spojenecká vojska, včetně kanadských jednotek v Itálii, měla tuto zbraň k dispozici. /Sluší poznamenat, že se plány nových zbraní, včetně násadce, nedostaly do rukou Němců zásluhou G. Patchetta, který je v noci ze 14. na 15. března 1939 z továrny odvezl do budovy britského velvyslanectví, odkud se přes Indii dostaly do Anglie v době, kdy tam Karel Janeček přišel./

Karel Janeček se za války oženil s ošetřovatelkou českého původu, Reginou Glázrovou z Esterhazy, Sask. Oba dnes žijí na Northwestern Ave. v Ottawě. Karel měl vlastní stavitelskou firmu a později - až do odchodu do penze - pracoval pro Dept. of Public Works. Jeho pražská továrna, která se zvláště po světě proslavila výrobou výborných motocyklů zn. JAWA, byla "znárodněna" hned po válce, bez náhrady právoplatnému majiteli, který se zasloužil o vítězství Spojenců.

Haselman v Torontě

Haselman v Torontě

uprchlické otázky /jed-
boru/ Oldřich Haselmann
uprchlíkům. Byli mezi
rel Buzek, dále předsed
Václav Kuchař, paní Mar-
řídil Mirko Janeček a
tomí krajané si s
hostem vyměnili názo-
ry na řadu otázek, ne-
jen o statusu uprchlí-
ků a podmínkách, v kte-
rých žijí v různých
zemích světa, ale i o
otázkách specificky
torontských: postavení
krajanské haly, projekt
kulturního centra v
blízkosti jezera atd.
Vzácný host zajímavě
popsal svou práci a
zkušenosti. V Kanadě
se rovněž setkal s
vládními, náboženskými
a jinými veřejnými
činiteli. V doprovo-
du manželů Šejnoho-
vých shlédli i niagar-
ské vodopády. J.Č.

1. Haselman /první vpravo/ s vedoucími OWH-Ontario
Welcome House, 454 University Ave. v Torontě. Druhý
zprava je p. Daryl Novák, ředitel pro styk s veřejno-
stí, který je po otci českého původu. Host označil prá-
ci instituce za velmi efektivní a prospěšnou.

kultura

Také Toronto vzpomene koncem března t. 100.výročí smrti Bedřicha Smetany..

Na pozvání Torontské Symfonie vystoupí v impozantní Roy Thomson Hall ve dnech 22.až 24.března, vždy v 8 hod. večer, Česká Filharmonie pod taktovkou Václava Neumanna. Na programu jsou díla: "Má vlast", "Vyšehrad", "Z českých luhů a hájů" a "Vltava", jakož i Dvořákových osm Slovanských tanců.

Torontská Symfonie měla v minulosti dva významné dirigenty, kteří pocházeli z Prahy /Walter Susskind a Karel Ančerl/ a jejich vlivem se stala naše hudba v Torontě populární.

Dirigent Václav Neumann bude pohostinsky řídit Torontskou Symfonii 25.a 26. dubna, jakož i 2.a 3.května t.r. Narodil se v Praze r.1920, absolvoval pražskou konzervatoř a v r.1941 založil slavné Smetanovo kvarteto. V České Filharmonii nastoupil po Rafaelu Kubelíkovi. Na jaře r.1963 řídil s úspěchem produkci Janáčkovy opery "Káťa Kabanová" v operním domě v Lipsku. Pohostinsky dirigoval Torontskou Symfonii v dubnu 1975. Karel Ančerl a Václav Neumann byli dobří přátelé a shodli se v názoru, že dirigent není hvězdou, nýbrž hvězdou je hudba.

Smetanovy slavnosti v San Diegu

Mezinárodní konference

a festival československé hudby

U příležitosti stoletého výročí Smetanova úmrtí bude se konat první mezinárodní konference a festival československé hudby, na San Diego státní univerzitě (SDSU), San Diego, Cal., USA, ve dnech 29. března do 8. dubna 1984.

Důležitost této mezinárodní konference je, že získala plné uznání a podporu National Endowment for the Humanities (Národní nadace), Washington, D.C., L. J. Skaggs and Mary C. Skaggs Foundation, a Paul C. Stauffer Memorial Fund. Též vynikající mezinárodní osobnosti, hudební skladatelé a umělci, jakož i muzikologové zejména: Gerald Abraham, bývalý ředitel Royal Music Association; Jan J. Ambrus, býv. generál československého letectva v druhé světové válce; David Atherton, hudební ředitel San Diego symfonického a Royal Liverpool filharmonického orchestru; Rudolf Firkušný, koncertní pianista, New York; Karel Husa, hudební skladatel na Cornell univerzitě; Rafael Kubelik, dirigent a bývalý hudební ředitel Bavorského rádiového orchestru; Sir Charles Mackerras, dirigent Sydney Symphony Orchestra; Jarmila Novotná, soprán Metropolitan opery; Jan Popper, dirigent a vysloužilý profesor, University of California; František Schwarzenberg, vysloužilý profesor, Loyola universita -, plně schvalují pořádání Smetanových stoletých oslav.

Konference - festival je též podpořen organizacemi jako "Friends of Czechoslovak Music" (Sdružení přátel československé hudby) při San Diego Státní Univerzitě; "American Musicological Society" - pacifická jihozápadní odbočka; "House of Czechoslovakia" (Československý dům), Balboa Park, San Diego; "Československá společnost pro vědy a umění" (SVU), odbočka Los Angeles a "Československá národní rada americká", odbočka San Diego.

Účelem mezinárodní konference je shromáždit a sjednotit vynikající muzikology zabývající se studiem hudby českého skladatele Bedřicha Smetany (1824-1884) a jiných československých hudebních skladatelů. Při zkoumání Smetanovy hudební tvorby a jeho následovníků v 19. a 20. století, konference vzpomene stého výročí jeho úmrtí, čímž dostane se mu uznání za jeho průkopnické vedení a směr, který spěl k obrození české národní hudební školy v 19. století. Smetana není jen významnou postavou v historii, ale též ve vývoji české národní hudby a tím je zařazen mezi rovné své doby jako romantický skladatel, který obohatil svým geniálním přínosem hudební umění 19. století.

Jeho hudební tvořivost zanechala nám 8 oper, 9 symfonických básní a jiná orchestrální díla komorní, chorální, písně a klavírní skladby; všechny jako významný důkaz jeho osobní, umělecké hudební tvorby. Konference o Smetanovi se stala potřebnou za sto let po Smetanově úmrtí po poznání, že průměrný návštěvník koncertů je obeznán většinou s třemi tanci z opery "Prodaná nevěsta", symfonickou básní "Vltava" z cyklu "Má vlast". Před druhou světovou válkou to byli britští muzikologové, kteří uváděli českou hudbu do hudebního světa, udělováním hudebních stipendií a stále ještě na tomto poli vedou. Avšak v posledních 10 až 12 letech značný počet mladých Američanů projevil zájem o studium české a slovenské hudby. Někteří z nich byli pozváni na připravovanou konferenci o Smetanovi, aby společně se staršími muzikology přezkoumali historii Smetanovy hudby.

Průběhem konference bude vzpomínáno stoleté výročí Smetanova úmrtí a to s věnovanou pozorností, zaměřenou na jeho život a díla; též vneseny budou důležité otázky o Smetanově poměru k jeho době a historii, jakož i jeho vliv na československou hudbu v 19. a 20. století. Účastníci konference byli vyzváni, aby vyjádřili objektivní kritické názory a náměty k zhodnocení Smetanovy osobnosti, hudby a hudebního vlivu na pozdní generace.

Prof. Jaroslav Mrázek, San Diego State University rozhoduje obec.

Houslový virtuóz Josef Suk, pravnuček Antonína Dvořáka, vystoupí v Roy Thomson Hall v Torontě za doprovodu Toronto Symphony 28. a 29.března t.r. Na programu: Mozart č.40 in G minor, Violin Concerto č.2 in D major a Beethoven Symphony č.4.

V srdci Afriky pracuje jako misionář čs.baptista, dr.Milan Springle z Toronta. Na snímku je se svou paní Beth a dětmi /Tamara, Stephanie a Mark/. Jeho adresa je: Luampa Hospital, P.O.Box 96, Kamina, Zambia, Africa.

Mendelovo výročí

Dne 6.ledna uplynulo sto let od smrti česko-německého přírodovědce Johanna Gregora Mendela, bratra a později preláta augustinského kláštera v Brně. Mendel vystupuje v knize „Andropov“, vydané vloni ruským biologem Žoresem Medvěděvem, který žije na Západě. Medvěděvův zájem o Andropova jako politika začal v roce 1963, kdy Lysenko zahájil novou kampaň proti svým odpůrcům. Medvěděv tenkrát Lysenka kritizoval v samizdatu a byl za to existenčně postižen. Později se mu jeden člen ÚV svěřil, že je rák se proti Lysenkovi vlivu a že už zařídil, aby se mohlo v genetice bádát svobodněji. Byl to Andropov. Do jeho kompetence vedoucího Oddělení pro socialistické země patřila i ČSSR, a protože zakladatelem klasické nauky o dědičnosti je právě Mendel, seznámil se tak Andropov s debatou kolem genetiky.

Sovětská encyklopedie původně Mendelovu nauku napadla, Mendelovo muzeum v Brně se muselo uzavřít a roku 1948 tam byl odstraněn i jeho pomník. Když však OSN vyhlásila rok 1965 Mendelovým jubilejním rokem, protože před sto lety učinil své nejvýznamnější objevy, muzeum bylo znovu otevřeno, pomník se vrátil triumfálně na své místo a v Brně se konalo mezinárodní sympozium. Lysenko a spol. tehdy obvinili Čechoslováky z ideologické úchyličky a Andropov musel vyjednávat mezi čs. a sovětským vedením. Oslavy v dubnu a květnu 1964 Sovětská akademie věd bojkotovala. Po Chruščovově pádu však nakonec položila k pomníku v Brně věnec a v červnu 1965 Pravda Mendela „rehabilitovala“. V Mendelově historii tedy Jurij Andropov vystupoval realisticky. Medvěděvova kniha však k němu zaujímá všeobecně kritický postoj a varuje před iluzemi.

"Národní Politika"

LÁSKA KE KRAVSKÝM ZVONCŮM

Vyplatí se milovat kravské zvonce, alespoň ve Švýcarsku, jak dokazuje rozhodnutí radních v Adligenswilu neudělit občanství 35letému lab. asistentu Vítu S. s rodinou, který přišel do země před 10 lety. Pan Stupka před časem svědčil pro tři místní obyvatele před časem sedláka L.Schmidliho, které svým zvoněním rušily žalovatelům spánek. Soud Schmidliho nařídil, že své krávy musí mezi 22. a 6. hodinou držet aspoň 80 m od lidských obydlí. Později radní prohlásili, že „sežžovat si na zvonění krav je důkazem nedostatečného se přizpůsobení švýcarskému způsobu života“, a Stupkovi zůstali bez občanství. Na vysvětlenou: Švýcar je nejdříve občanem své obce, pak kantonu a teprve nakonec občanem státu. Proto o naturalizaci

Pojistění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s neuvěřitelnou nadšlostí a životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

60 Aberfoyle Cr., Suite 400
Proti Islington Subway Station.

Toronto Ont.
M9A 2W4

Můj drahý český národ neskoná...

*Motto: Ó bohové slyšte modlitbu mou,
můj národ vezměte v ochranu svou;
ó chráňte mou vlast, ó chráňte mou vlast,
vezměte národ můj v ochranu svou!*

Pod heslem Pro vlast a národ byla vybrána Libuše k nedávnému otevření Národního divadla. V opeře je soustředěno Smetanovo umělecké nadání a jeho vlastenectví. Slavnostní národní element je v ní spojen s dramatickostí námětu. Smetanovi se podařilo skloubit obřadní statické prvky s dynamičností děje. K prvním patří úvod k obrazu U mohyly a zvláště pak Modlitba a Prorocství. Komorní pasáže jako Přemyslova árie Mám po boku jí kráčet nebo Ó vy lípy tvoří přechod. Vladařská rozvaha Přemyslova a Libušina kontrastuje s neklidem a s vášní Chruchoše a Krasavy. Dramatické spojení zidealizované pohanské mytologie a běžných lidských slabostí ústí v monumentální sourodnost díla, napsaného k slavnostním příležitostem jako byla představení Libuše 18. a 22. listopadu 1983 k stému výročí Národního divadla a k jeho otevření po renovacích. Tato dvě premiérová představení Libuše vstoupí jistě do historie jako jeden z nejhlubších zážitků národních a uměleckých. Operu řídil Zdeněk Košler, režisérem byl Karel Jernek, o scénu se postaral Josef Svoboda a o kostýmy Olga Filipí j.h. Sbormistrem byl Ivan Malý a choreografem Jiří Němeček. Zpíval sbor a hrál orchestr ND. – Obsazení s alternacemi podle abecedy: Libuše G. Benáčková-Čápková, E. Děpoltová, Z. Jehlička, L. Macháček-Hrubá. Přemysl ze Stadic: J. Souček, A. Švorc, V. Zítek. Chruchoš od Otavy: J. Horáček, P. Horáček, A. Švorc. Štáhlav na Radbuze, jeho bratr: M. Kopp, D. Novotný, L. M. Vodička. Lutobor z Dobroslavského Chlumce: J. Horáček, K. Průša, L. Vele. Radovan od Kamena Mosta: P. Červinka, I. Kusnjer, R. Tuček. Krasava, Lutoborova dcera: A. Denygrová, E. Děpoltová, M. Kremerová. Radmila, sestra obou bratrů: D. Drobnková, V. Soukupová. Ženci: B. Effenberková, J. Jonášová, A. Bortlová, J. Marková, L. Márová, M. Veselá, A. Hampel, M. Švejda.

Libuše je nejkrásnější postava české operní tvorby. V prvním provedení ji zpívala při slavnostním otevření ND 11. června 1881 Marie Sittová. Tato česká dramatická pěvkyně, dcera houslisty Antonína Sitty a sestra houslistů A. Sitty ml. a Jana Sitty, byla rovněž Libuší 18. listopadu 1883 při znovuotevření ND po požáru budovy. Celkem ji pěla 45x. Druhou Libuší byla operní heroina Růžena Maturová, jež byla žákyní-podobně jako Destinnová-manželů Loewových. Prohloubila citovost Libušiny postavy a v modlitbě a v prorocství byla majestát sám. Pěla Libuši 50x. Pod Kovařovicem ji 30x pěla vysokodramatická sopranistka Anna Slavíková, známá bohatým repertoárem. Vrcholnou představitelkou Libuše byla Emma Destinnová. Od r. 1913 stala se její Libuše po celou dobu světové války symbolem národní víry a každé představení s ní bylo národní manifestací. Pěla ji bohužel jen 13x. Chorvatka Gabriela Horvátová odařila Libuši neobyčejnou dramatickou silou a citovostí. Zpívala Libuši 16x. Od r. 1917 interpretovala Libuši 24x Kristína Morfová, jež byla bulharsko-českého původu. Jejímu senzačnímu sopránu chyběl divadelní zjev. Spíše vyjimečně zpívaly pak Libuši v ND Zdenka Zíková, Marie Šponarová a Jihoslovanka Milena Štefanová. Za Odstrčilovy éry zpívala Libuši 29x dramatická sopranistka Božena Petanová a po ní 35x Ada Nordenová, jedna z velkých našich sopranistek. Její lyrický soprán podtrhoval Libušin cit a její zjev líbeznost na úkor kněžnina majestátu. Marie Podvalová se uvedla jako Libuše pod Talichem 18.5. v pohnutém roce 1938. Po Destinnové a Maturové byla naší největší Libuší. Pěla ji 109x! Nezapomenutelnou zůstane její Libuše v přírodě na Děvíně. Podvalová byl Talichův objev. Provedení Libuše s ní měla národně politické pozadí před Mnichovem i po osvobození. Krásný jevištní zjev, heroická i lidově prostá, hlasově i hudebně jedinečná nástupkyně Destinnové! Po ní vynikly Ludmila Červinková a před rekonstrukcí ND Marie Šubertová / též jedinečná Krasava /, Marcela Machotková, Alena Miková a Naděжда Kniplová. V slavnostním představení 18. listopadu 1983 pěla Libuši Slovenka Gabriela Benáčková-Čápková.

Miloš Vítek.

Emma Destinnová v roli české kněžny Libuše a D. Gilly v roli Přemysla ze Stadic, během slavnostního představení Libuše dne 25. září 1913, na paměť 30. výročí otevření Národního divadla v Praze. Destinnová a Gilly byli v té době členy Metropolitní opery v New Yorku a jejich vystoupení bylo senzací.

Summer Canada '84

Umožněte dnešní praxí kvalifikaci budoucího dělníka

Každý ví, že letní práce umožňuje studentům získat peníze, aby mohli pokračovat ve studiu. Letní práce je také způsob, jak mladí získají zkušenosti. Výsledkem toho je, že pak naleznou snadněji zaměstnání na plný úvazek. Zaměstnavatelé, kteří dají práci studentům, jim pomohou rozvinout zručnost, což se jim vrátí v budoucnu. Kanadská vláda vytvořila program, který pomůže zaměstnavatelům uhradit mzdu studentům.

MŮŽETE VYTVOŘIT PRACOVNÍ PŘÍLEŽITOSTI POMOČÍ LETNÍHO KANADSKÉHO PRACOVNÍHO PROJEKTU.

Summer Canada Works projekt zvýhodňuje zaměstnavatele místních studentů. Projekt by měl zaměstnávat nejméně tři studenty a měl by být užitečný službami nebo výrobky svému okolí. Všechna zaměstnání musí trvat nepřetržitě od 6 do 18 týdnů během léta.

JAK POSLAT ŽÁDOST?

Jestliže chce Vaše organizace použít Summer Canada Works projektu, spojte se s nejbližším Canada Employment Centre nebo Employment Development Branch nebo formuláře a informace dostanete v kancelářích Employment and Immigration Canada.

UZÁVĚRKA PRO ŽÁDOSTI JE 24. ÚNORA 1984.

Úředníci Vám podají také informace o ostatních letních projektech. Jsou to mimo jiné:

- Summer Career Access dotace pro mzdy studentům
- Canada Employment Centres for Students: letní zaměstnání pro studenty v oblasti služeb
- RCMP a Department of National Defence: pracovní program pro studenty

Employment and Immigration Canada

John Roberts, Minister

Emploi et Immigration Canada

John Roberts, Ministre

Canada

Z galerie statečných

W/O-štrtm. Josef Dygrýn se stal známým v celé britské veřejnosti, když se mu podařilo 5.5.1941 nad Londýnem sestřelit za jednu noc 3 německé bombardéry. Soužil tehdy jako noční stíhač u 1. angl. peruti pod jménem Ligotický, podle vesničky Lhotice u Humpolce, kde až do svého odchodu do zahraničí u svého strýce-legionáře žil. Narodil se 6.3.1918 v Praze; svá dětská léta prožil u své tety Krejčové v Hněvkovicích u Humpolce. Vychodil měšťanku v Hálově ulici v Humpolci, stal se jako žák a později jako dorostenec členem Orla, vyučil se strojním zámečnickem a v r. 1938 skončil základní pilotní výcvik. Po německé okupaci odešel do Polska, bojoval ve Francii a po její porážce se dostal do Anglie. Jako jeden z prvních čs. pilotů se účastnil Bitvy o Anglii /od 8. srpna 1940/ v rámci 601. anglické peruti jako noční stíhač. Dostal z rukou anglického krále vyznamenání DFM a v květnu 1941 čs. válečný kříž. Na podzim 1941 se oženil, ale jeho manželka zemřela po 6ti měsících. V den, když měl již odlétat povinný počet hodin, se dobrovolně přihlásil k doprovodu bombardovacího svazu RAF při náletu na obsazenou Francii. Bylo to 4. června 1942, kdy létal v rámci britské 1. peruti. /Té velel McLachlan a jeho partnerem byl Karel Kuttelwascher./ Až 8.9.42 bylo jeho tělo nalezeno na břehu kanálu La Manche. Bylo konstatováno, že štrtm. Dygrýn nejspíš havaroval s poškozeným strojem nad mořem. Byl pohřben dne 14.9. na městském hřbitově ve Westwell, blízko Ashford, Kent, do společného hrobu se svou mladou manželkou. Je uveden v Čejkově seznamu padlých záp. letců pod číslem 247. Humpolec je na něho hrdý.

Plk. let. Alexandr /"Sáďa"/ Hess při projevu u pamětní desky štrtm. Josefa Dygrýna-Ligotického, na náměstí v Humpolci v roce 1946. /Foto z archivu A. Hessa./

IN MEMORIAM

Z Brna došla zpráva, že tam dne 24. prosince 1983 zemřel náhle plk. let. Milan Zapletal, 68, býv. příslušník 311. čs. bombardovací peruti. Narodil se 28.12.1914 v Olomouci. Před válkou studoval stavitelství, ale něm. okupace mu znemožnila dokončení studia a byl poslán na stavbu silnic. Koncem března 1940 odešel přes Slovensko na Střední východ a do Francie. V Agde se přihlásil k letectvu, do kurzu pro palubní střelce. Evakuoval do Anglie a byl přijat do RAF v hodnosti P/O s č. 82535 v Honningtonu. Absolvoval výcvik střelce a navigátora. Létal operačně od konce roku 1940. Dne 14.4.42 se účastnil náletu na Dortmund. Při návratu byl letoun sestřelen nad Holandskem a 3 členové posádky přišli o život: Oldřich Havlík, Josef Taláb a Pavel Varjan. Jsou pohřbeni v Eindhoven. Do německého zajetí se dostali: Milan Zapletal /s těžkým zraněním/, Jaroslav Klvaňa a Vladimír Pára. Milan Zapletal byl ze Saganu s ostatními čs. letci převezen k výslechům na Gestapo do Prahy a souzen pro velezradu. Byl odsouzen k trestu smrti a na provedení rozsudku měl čekat ve věznici v Barthu. Sovětská vojska se zmocnila města 4.5.45. Byl evakuován do Anglie do nemocničního ošetření, ale už v srpnu 1945 se vrátil do vlasti. Byl mezi členy 311. čs. peruti velmi oblíben. Jeho pohřeb byl příležitostí k setkání mnohých.

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Máme 123 členů,

kterí nám pomáhají sbírat materiál o záp. letcích. Nově se připojili: Rev. A. Stanislav, pí. Zora P. z Bruselu a inž. Jan Fráňa z Kan. ostrovů. --Knižka "Národní odboj na Jičínsku 1939-45" obsahuje zajímavé informace o záp. letcích. Jde o jména: F. Bekr, J. Doubek, S. Fejfar, R. Holeček, O. Hrubý, Z. Kopecký, J. Kraus, B. Liška, Jar. Liška, F. Mlejnecký, J. Mohr, J. Morch, Jar. Nýč, Jiří Sehnal, M. Styblík, Mir. Špot, F. Truhlář, V. Veselý a A. Vrána. --Shodou okolností se z Anglie ozval poslední jmenovaný a komentoval článek "Vzpomínáme", který jako pplk. let. napsal v létě 1948 do posledního čísla "Letu zdar", když už plánoval odchod do zahraničí. --J. Hubička nám vysvětlil, že v jeho skupině osmi při odchodu do zahraničí byli: Láďa Šesták/zemřel v Anglii na Mosquito v r. 46/, Antonín Bartoš st./zemřel doma 1953?/, Bob Trčka /žije v Lancaster v Anglii/, Josef Machovský/žije ve Švédsku/, Fr. Pavelka /z Protivína, parašutista, popraven v Berlíně 11.1.43/, Libor Zapletal /parašutista, popraven v Mauthausenu 27.9.44/ a F. Dvořák /žije doma?/. --Máme kopii dopisu, který poslal F/O Josef Ščerba ze Stalag Luft do Anglie příteli-letci Palichlebovi. Mezi řádky sděluje, že 3 členové posádky Velouše KX-B přišli o život /J. Mohr, R. Skalický a J. Tománek/. Další dva byli zajati - Pavel Svoboda a Alois Šiška. Posledně jmenovaný je autorem paperbacku "KX-B neodpovídá", který vyšel v Praze v r. 1966. --Ivan Sviták nám z Kalifornie poslal zajímavou dokumentaci o svém strýci, plk. let. Otakaru Svitákově, který byl popraven v Berlíně 26.8.1942. Pomohl mnohým letcům do Polska a pracoval s trojicí Mašín-Balabán-Morávek. -- Rev. Karel Vít nám sdělil, že znal dobře výsadkáře G. Galku z Pebble Beach, CA, že v Oregonu v únoru t.r. zemřel kpt. Bohumil Menšík, 62 a že v jižní Kalifornii žijí býv. střelec od 311. Joe Szarkozy, Václav Hájek a Fl/Lt. Edvard Prchal s paní Doly, býv. F/O u RAF Wafek. --Také Manuel F. van Eyck z N. Hollywood, CA sbírá věci po čs. záp. letcích. Píše knihu "511". /Snad 311?/. --Z BC se ozval Bohuslav R. Velvarský, býv. baťovec, člen zlínského Aeroklubu. Po 15.3. se mu podařil útek z prac. tábora v Německu na Střední východ. Sloužil u Tobruku a s 200 dobrovolníky odplul do Anglie. Pak létal u 311. peruti. MJ

KAMPELIČKA RRSP

Registrované penzijní plány

Výběr dvou plánů:

Spořitelni plán

9%

Denní úroková míra

Úrok

připisován čtvrtletně

Žádné poplatky

Dlouhodobé plány

1 rok 9 1/4 %

2 roky 9 3/4 %

3 roky 10 %

1, 2 nebo 3 leté plány

Zaručený úrok na dobu termínu

Úrok připisován čtvrtletně

Žádné poplatky

Poslední den pro vklady za rok 1983 je 29. února 1984

Jestli si přejete rádi vám převedeme váš RRSP plán
od jiné finanční instituce k nám

Náš adres: 760 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 1J2

Přijďte osobně nebo zavolejte nás ještě dnes

(416) 925-0557

Porovnejte RRSP (spořitelni plány) za rok 1983

Který plán byl lepší?

1983	Kampelička	Banky	Trustové společnosti
Leden	10 1/2 %	8 3/4 %	8 3/4 %
Únor	9	9	9
Březen	9	8 3/4 %	9
Duben	9	7 3/4 %	8
Květen	9	7 1/4 %	7 1/2 %
Červen	9	7	7 1/2 %
Červenec	9	7	7 1/2 %
Srpen	9	7	7 1/2 %
Září	9	7	7 1/2 %
Říjen	9	7	7 1/2 %
Listopad	9	7	7 1/2 %
Prosinec	9	7	7 1/2 %

Průměrné úrokové míry vybraných finančních institucí udávané Credit Union Central
Nejvyšší úrok: vybraný z přílohy
Nejnižší úrok: vybraný z přílohy
Úrok připisován čtvrtletně
Úrok připisován čtvrtletně

IN MEMORIAM

V pražském domově důchodců, kde žila několik posledních let, zemřela dne 7. prosince 1983 MUDr. Ludmila Vančurová, 87, vdova po spisovatelé Vladislavu Vančurě, popraveném na heydrichiádě 1. června 1942. Z její vzpomínkové knihy na společnou pouť životem s manželem, dvacet šest krásných let, jež vyšla v r. 1967 v Edici Čs. spisovatelů Vzpomínky, přetiskujeme závěrečnou 22. kapitulu:

Celou dobu okupace jsem věděla, a Vladislav mi netajil, že se schází s určitými lidmi. Naznačil mi, že má velkou odpovědnost a že nemůže říci víc, protože on sám zavazuje každého, s kým pracuje, aby ani s ní ženě ani nejbližším přátelům neprozradil nic, co s akcí souvisí.

Nevypytávala jsem se tedy, nechtěla jsem, aby řekl něco, co říci nemůže, ale mnoho jsem utrápila a poznala. Jezdil zejména v zimních a jarních měsících roku 1942 daleko častěji do Prahy než dříve. Věděla jsem, že to nejsou jen redakční a literární porady.

Ani navštěvy mladého historika umění Pavla Kropáčka mi nemohly zůstat nejasné. V té době k nám na Zbraslav přijížděl často. Přinášel redakční materiály z Družstevní práce. Nesnažila jsem se předstírat, že tomu věřím. Znali jsme se s Vladislavem do té míry, že jsme si rozuměli beze slov. Dobře jsem chápala, že Kropáčkova zpráva jsou z naprosto jiné než z redakční oblasti, a z toho, jak býval Vladislav v posledním čase zachmuřený, že nejsou příznivé.

Snažila jsem se, aby se ze čtyř stran své pracovní denně alespoň na chvíli dostal ven. Snažila jsem se přivolat úlevu, odpočinek a pohodu našich starých procházek. Jednoho dne, když jsme spolu zas chodili u řeky, po náhonu mezi Zbraslaví a Lahovicemi, dal se mi Vladislav zvlášť vážný, nebylo mu do řeči. Nemohla jsem tu tlesk mlčení už dál přemáhat. Začala jsem ho přesvědčovat, aby na nějaký čas přestal se vším, co dělá, aby nejedl do Prahy, říkala jsem mu, že svými častými cestami na sebe jistě upozorňují. Připomínala jsem mu, jak slídivé chodí místní gestapiovi po Zbraslavi a že je často vidám, jak postavají na náměstí kolem stanice autobusů. Zkrátka měla jsem strach. Strach. Odpověděl mi, že právě v těch dnech se opravdu stalo něco zlého. Ztratil se Pavel Kropáček. Několik dní se nehlásí v telefonu, neukázal se v Družstevní práci.

Po dvou dnech se potvrdilo, že je zatčen.

Ted jsem nahlédla ještě víc. Zapisovala jsem Vladislava — ale nedalo se nic dělat. Právě nyní musil neodkladně do Prahy, aby zachytil člověka, který měl přijet z Moravy na smlouvenou schůzku. Bylo to hrozné čekání tenkrát, než se Vladislav vrátí.

A úzkost nepomýjela. Při každém zaznění zvonku jsem tuhle. Noční i denní byly plně tiché, prostě hrozné. Beze slov jsme se s Vladislavem shodli, že o svých pocitech nebudeme mluvit. Co lepšího se dalo dělat. Kolikrát jsem v těch dnech litovala, že jsme neodjeli za hranice, pokud to ještě šlo. Ted nezbývalo nic než bezvýhodná jistota, že v těchto dnech na území takzvaného protektorátu se člověk nemůže ukrýt ani nikam ztratit.

Nikdy se hořiny nevlekly jako tenkrát. Často jsem odháněla od ordinace, abych aspoň nakoukla do Vladislavovy pracovní. Jednou jsem ho našla, jak se přebírá ve starých papírech, podruhé měl před sebou stránky rukopisu III dílu Obrázů, jindy stál na verandě u svého psacího pultu a opravoval Josefínu.

Přes to moje uplynulého času nedovedu odlišit jeden den od druhého. Tak si jsou podobné úzkostným napětím. Nevím, jestli jsme tehdy vůbec věděli, že je jaro.

Bylo jedenácté května. Po odpolední ordinaci jsem měla ještě řadu návštěv. Po páté hodině jsem se vrátila domů. Vladislav pracoval na zahradě. Solva jsme vyměnili nějaké slovo, volali mne už zase k pacientovi. A tak se to opakovalo ještě párkrát. V svých vzpomínkách na to odpoledne se vynořuje jedna — bezvýznamná, ale ještě dnes stíhající a odporná. Když jsem odpoledne několikrát projížděla náměstím, stál tam jeden ze zbraslavských gestapáků — celou dobu tam stál —, a jak mne viděl, zahrozil rukou (mohlo se to vykládat žertovně i výhrůžně), jako by chtěl říci: Dlouho si s tím tak jezdit nebudeš!

Snažila jsem se na to nemyslet.

Konečně večer byl klid. Po večeru Vladislav chtěl, abychom si i s Alenou šli sednout na verandu před jeho pracovní. Byla ještě prohrtáta odpoledním sluncem. Sedli jsme si proti oknum s výhledkou na vltavské údolí a Závisť. Vladislav sáhl po nové knize veršů. Byla to Růže ran, překlad básníků německého baroka. Četl nám z ní — a to byla poslední krásná chvíle. V ní jsme si, myslím, společně alespoň na chvíli dokázali zbavit pocitu té mučivé tísně.

Alena odešla spát a my dva jsme zůstali ještě dlouho vzhůru. Konečně Vladislav promluvil. Říkal mi, že musím být připravena na to, že bude zatčen. Kládí mi na srdce — dojde-li k tomu —, že se nesmím ani pokusit někde intervenovat, a nejméně už u lidí, o kterých víme, že mají styky s Němci. Říkal, že něco takového by pro něho bylo nepřijatelné. Za žádnou cenu: a abych věřila, že by to stejně nic nepomohlo.

Potom se rychle snažil převést řeč jinam. Ale ten večer už jsme pak stejně víc mlčeli. Dívali jsme se do údolí, na noční nebo, na tmavé kopce — a já jsem myslela na život v míru a svobodě.

Bylo už hodně pozdě, když Vladislav řekl, že by chtěl ještě chvilku psát. A rozhodl se, že přespí na verandě. Měl tam pohodlně blízko, na kterém někdy rád spával. Bylo to tam městem jako pod širým nebem. Dni jsme si tedy dobrou noc s tím, že se ráno sjedeme u společné snídaně.

Ale ráno, které přišlo, bylo docela jiné.

Vančurova rodina v zahradě na Zbraslavi.

V noci jsem špatně spala. Kolem páté hodiny jsem vstala a chtěla jsem ze sebe pod sprchu smýt tu špatnou noc. Vtom se ozvalo mlčení na dvoře koupelny. Než jsem stačila na sebe něco hodit, už huňákali.

Jen jsem otevřela, vrazili dovnitř dva chlapi. A rovnou k otevřenému oknu. Kde je váš muž? Kde je ložnice? řvali. Na úzké schodiště k pracovně se mi podařilo proklouznout před ně. Zoufale jsem si přála, abych viděla svého muže aspoň o zlomek vtrhnutí dřív, než vejdou oni.

Seděl na lůžku. Beze slova jsme se na sebe dívali.

Gestapáci, kteří stáli za mnou, se najednou — na chvíli — začali chovat o stupínek mírněji. Skoro jakoby v rozpátech. Řekli, že mají rozkaz Vladislava odvést. Že sami nevědí, je-li to jen k výsledku. Jeden z nich začal hned přehrabovat papíry na psacím stole. Druhý střežil na každém kroku Vladislava, který se oblékal.

Když si lidé mezi sebou vykládali o zatýkání a koncentracích, zdůrazňoval kdekdo, jak je důležité být dobře oblečen. Nejednou jsme slyšeli, že třeba silné boty zachránily člověka nohy i život. Také se říkalo, že každý by měl mít doma přichystaný balíček nebo kufřík na cestu. Nevím, jestli jej někdo měl. My tedy ne. Do poslední chvíle jsem nechtěla a nemohla věřit, že by náš život mohl tak špatně dopadnout.

Ráno 12. května 1942, když v našem bytě lomozili gestapáci, jsem na to myslela. Ty těžké boty? zeptala jsem se Vladislava. Přikývl. Potom vyndal své kapesní hodinky. Ploché stříbrné hodinky, které měl rád. Dala jsem mu je před několika lety. Tenkrát, když zjistil, že náramkové hodinky mu působí neuralgické bolesti v ruce. Jako by okamžik uvažoval, než ty hodinky položil na stůl, a k nim svazek klíčů a peněženku. Tuhle drabné gesto s tím zaváháním mi v té chvíli připadalo ze všeho nejhorší, nejvíce poznamenané bezradostí.

Zatím jeden gestapák prohledával byt a přelepoval kdekterou skříň, zásuvku a zámek nálepkami gestapa; druhý stál pořád nad Vladislavem a nedovolil mu ani, aby na nás promluvil.

Loučili jsme se dole v hale. Vladislav řekl, abychom byly klidné — co jiného mohl říkat —, abych dala dohromady poslední rukopisy, že je tam i několik tužkou psaných stránek, které vypadají jako útržky — a ty že patří k Josefíně.

Vladislav nevěděl, ale asi si domyslel, že gestapák, co dělal prohlídku, stačil poplinit a rozházet papíry na jeho psacím stole a v celé pracovně.

Těsně před odchodem nasadili Němci tón, který snad měl vypadat korektně. Řekli, že zabavení věci jsou pro Winterhilfe a že pro ně přijedou a pan doktor (skutečně, řekl pan doktor) že se možná ještě ten den nebo na zítra vrátí. Abych s Alenou zůstala doma a abychom nevycházely ani ted za nimi. Jenže snahu o slušnost nedovědlo gestapo dlouho předstírat. Už ve dveřích jeden z těch chlápů zařval hrubě na Vladislava. Also, schnell!

Vladislav šel mezi nimi po schodech dolů se svým charakteristickým nachálením hlavy. Viděly jsme, jak se obrátil, podíval se na nas do okna. Ale u východu ze zahrady — v brance — ho gestapáci popadli za paže a přiměli ho, aby co nejrychleji nastoupil do čekajícího vozu.

Zůstaly jsme jako omráčené. Hruza a strach. Zlost, hrůza, strach o něho.

Po chvíli jsem si uvědomila, že se gestapáci brzy vrátí pro svůj lup, a tak jsem přiměla Alenu, aby se rychle oblékla a odjela do školy. Řekla jsem jí, aby se nevracela domů, dokud se napřed nedovolá telefonem.

To mohlo být kolem sedmé. Měla jsem hrůzný strach, aby se nevrátili dřív, než Alena bude z domu — a také než budu moci prohledat Vladislavovy věci. Myslela jsem na jeho slova — že mám dát do pořádku ty poslední stránky. Snad mi tím chtěl také naznačit, aby tam nezástalo něco, co by gestapu nemělo padnout do rukou — dopis, adresa, nějaký text? Nenašla jsem takového nic — vědy Vladislav si dal do pracovní vedle ústředního topení malá kamínka, a v těch se daly různé věci pálit. Ale jinak byla v pracovně žalostná spoušť. Popsané archy rozházané po stole i po zemi, zásuvky vytahány, velký kufr, ve kterém měl Vladislav některé staré rukopisy i fragmenty, k nimž se chtěl někdy vrátit, ten byl otevřený, věci z něho rozházané po podlaze. Ale nedokončený třetí díl Obrázů jsem dala dohromady, a také ty poslední stránky k Josefíně. Obje jsem z pracovny odnesla dolů — stihla jsem to těsně. Ve chvíli tu byl! Ted už do pracovny ani nešli, jen slídili v celém bytě po svých nálepkách na zásuvkách a dveřích,

"Hrozná Líst", Dobruha, Kraml, Naklad.

jsou-li neporušeny. Všechno zotvirali, pobrali a odvezli. Mně řekl strážník, že není známo, kdy k výsledku dojde, že si mám jít pro informace na gestapo, tam že se dozvim, kam můžeme dorůst kufřík s osobními věcmi.

Dny, které následovaly, mám ve vzpomínkách rozmazané. Trvalý pocit zoufalé bezmoci a marnosti, nesnesitelné představy, co se s Vladislavem děje. Jasněji si připomínám, jak jsem byla před pankráckou věznicí — celé to prostranství před ní bylo pusté a desivé. Uvnitř jsem se zařadila do černé řady mlčenlivých a bezmocných lidí, kteří pomalu postupovali k malé místnosti, kde jako v šatně mizely za pultem kufříky s truchlivými adresami: Häftling ten a ten ...

Odevzdala jsem kufřík s tím ubohým málem, prádlo na převlečení, kartáček na zuby. Dopis se přiložil nesměl, tak mi to řekl předchůzce dne na gestapu v Peckarne; nedůležité tam dával informace se sadistickým úšklebkem a s dolobým tónem mladý Němec.

Vyšla jsem a znovu jsem se dívala po oknech té hrozné věznice — kde, za kterou mříž ...

Vtom ke mně přistoupil Jindřich Plachta. Řekl mi, že se dověděl o Vladislavově zatčení. Že se ženou o nás přemýšlel a že si vypočítal, že dnes musím přijít na Pankrác s věcmi pro Vladislava. Znali tu praxi. Plachtův švagr byl totiž už dlouho zavřen. Plachta mne naléhavě zval k nim. Věděla jsem, že mi Plachta i jeho žena chtějí dodat mysl, jenže tehdy mi nemohlo pomoci nic, a navíc jsem se bála, že mne třeba gestapo sleduje, a nechtěla jsem uvádět přátele do nebezpečí.

Náš dům byl po několik dní střežen, v lesíku nad zahradou i v ulici přecházely cizí stíny.

Od Vladislava došel dopis. Čtvrtý den po jeho zatčení jej doručila pošta. Byl napsán hned první den ve vězení, před výsledkem, a zřejmě na příkaz gestapa. Nebylo v něm zoufalé nic, bylo hrozné čist slova — dal se mi celkem dobře, myslím na Vás. A adresa: Vězeň Vladislav Vančura ...

Pokoušela jsem se mezi řádky vylustit nějaké sdělení. Marně. Dopis neobsahoval skutečně nic jiného než gestapem povolené informace a zpáteční adresu. Vlastně spíš vězeňské číslo.

Pak mne za pár dnů poprvé zavolali na gestapo a řekl mi, že smím psát až po čtrnácti dnech. Neuměla jsem si představit, jak těžké mi bude to psaní. Ze strachu, aby gestapácká cenzura neviděla jinotaje i tam, kde by nebyly, a nezabavila proto dopis, jsem vážila každé slovíčko. A přece mi nešlo o víc než Vladislavovi napsat, že na něho s Alenou myslíme, že si zoufale přejeme, aby se vrátil. A také nějak naznačit, že jeho literární rukopisy jsou stovány. To, co z nich zbývá.

Lámaly jsme si s Alenou hlavu, jak mu obrátě a srozumitelně sdělit že nedokončený třetí díl Obrázů i poslední doplňky k Josefíně jsou v bezpečí. Kopii celé Josefíny dal sám Vladislav do úschovy Josefu Tomanovi a jednu doktorce Štátné. Ta odnesla i rukopis Obrázů, průklep té části třetího dílu, hned večer po Vladislavově zatčení. Když se od nás vracela domů, někdo si prý na ni za tmy posvítal baterkou. Pojala ji úzkost — je to hlídka gestapu nebo udavač? Do rána prý přemýšlela, kam rukopis ukrýt. Ráno přineslo rozřešení: jako první pacientka přišla její známa, mladá úřednice, a tak jí požádala, aby rukopis vzala, opsala ho a ponechala u sebe, dokud se spolu nedomluví o vrácení. V dalších dnech přišel i Hřivna a vzal k sobě celou lustrinnou pozůstalost, včetně těch posledních stránek Obrázů i Josefíny. Odnášel to vždycky v noci. Všechno uložil a zaletoval do krabice z pocínovaného plechu a ty ukrýl v hlubokých sklepeních zbraslavského zámku.

Snažila jsem se to všechno Vladislavovi naznačit — psaní jsem poslala a dostal ho, jak jsem se až v roce 1945 dověděla od jeho spoluvězně.

Ten jeho dopis z prvního dne na Pankráci i ten můj byly první a poslední. Nedočkali jsme se už dalších dvou týdnů, kdy bylo dovoleno znovu psát.

Před půlnocí prvního června u nás zazvonil telefon. Byl dole v chodbě, těsně u dveří do bytu. Rozběhla jsem se, ale zůstala jsem v půli schodiště stát.

Naše stará hospodyně, pani Svobodová, už měla sluchátko v ruce. Stála, poslouchala, sama nemluvila. Teprve po dlouhé chvíli řekla: Ano. Ano. Řeknu.

Zavěsila a obrátila se ke mně.

Dlouho ze sebe nemohla vypravit slovo. Klepala se jí brada. Já vám to nemůžu říci. Já vám to nedokážu povědět ... A pak: Pana doktora zastřelili. Vy s Alenkou máte někde odjet. Protože pro vás možná přijdou ráno Pana doktora zastřelili ...

Teprve když skončila válka, dověděla jsem se, že tenkrát o půlnoci volal Vladislavův přítel a spolupracovník z Družstevní práce, doktor Kotrlý Vladislava zastřelili.

To byl konec.

Konec našich dvaceti šesti krásných let.

Vladislav Vančura se narodil r. 1891 v Hájích u Opatovic. Dětsství a mládí strávil v Davli u Prahy a v Praze studoval. Po vystudování medicíny si otevřel lékařskou praxi na Zbraslavi. Později se věnoval jen psaní. Měl společného dědečka s A. Vančurou, jehož spisovatelské jméno bylo Jiří Mahen. Byl v Devětsilu od jeho založení. Za Protektorátu vedl jeho ilegální výbor a za heydrichiády skončil na popravišti. Prozaické prvotiny: Amazonský proud; Dlouhý, široký a bystrozraký. Romány: Pekař Jan Marhoul; Pole rodná a válečná; Rozmarné léto; Markéta Lazarová; Útek do Budína; Konec starých časů. Povídky: Luk Královny Dorotky, Trilogie Koně a vůz zůstala nedokončena. Psal také dramata a měl zájem o film.

O raketách a vyvrácených vratech od stodoly

JIRÍ RUML

Napřed jsem chtěl psát o Lendlově. To bylo v době, kdy jeho tenisové rakety zaměšťovaly u nás mysl lidí obecně víc než rakety jiného druhu. Šlo o to, že náš nejlepší tenista byl vyřazen ze státní reprezentace a kdekdo tehdy litoval, že ho u nás doma už asi neuvidíme. Nejvíce pak ministři financí. Vzpěť zahraníční tenisové rakety nadobro zmizely ze sportovních stránek našich novin, patrně na vyšší pokyn, a tak vybylo víc místa na rakety ostatní.

CELÝ SVĚT JE PROTI RAKETÁM, křičely hlasitě palcové titulky, až jsem se divil tomu náhlému pacifismu v marxleninské zbrojnici nevidanému, ale vše se postupně vysvětlilo. Protestovat se má pouze proti raketám západním, kdežto rakety východní musíme velebit. Proti jsou rakety zlé a rakety dobré, jedny jsou válčné a druhé mírové. Jen jestli je tohle rozlišení zřejmé i těm raketám.

A tak došlo k paradoxu vskutku dějinnému. Jeden týden se jako na povel a pod přísnou kontrolou účasti pochodovalo ulicemi našich měst s transparenty NE! RAKETÁM, aby hned za týden byli účastníci mírových manifestací vystavováni psychickému a morálně ekonomickému nátlaku říkat ANO zbráním hromadného ničení na území vlastního státu. Nebo to snad už není náš vlastní stát?

Zrovna nedávno se vzpomínalo, jak za války okupanti udělali z Neveklovska stiehlenci pro své kumpanie SS. Teď má být stiehlenci celá naše republika a ty mírové rakety mají název stejně nelibozvučný, ale to je spíš nepodstatná slovní hříčka.

Už vidím, jak v kterémsi úřadě si mnou ruce, že konečně ze mě dostali přiznání, které se jim nepodařilo získat při dvojím informativním pohovoru před příslušníky StB. Poprvé za mnou přijeli do práce, podruhé mě odvezli na policejní stanici v místě bydliště a neustále kroužili okolo toho, co Charta 77, oni říkají takzvaná Charta nebo nepřátelské seskupení, co chystáme za dokument "v návaznosti na zosilněnou mezinárodní politickou situaci" a zda budeme demonstrovat na Staroměstském náměstí.

Ani slovo přímo o raketách, jakoby čekali, že o nich začnu sám, ale já odmítám odpovídat na kladené otázky jsa poučen z anglických detektivek, že cokoliv řeknu jim do protokolu, bude určitě zneužito proti mně a navíc znám z historie, že už jednou se před staroměstskou radnicí konala poprava českých pánů.

Možná kdyby se ptali rovnou a bez protokolu, co říkám raketám, odpověděl bych bez váhání, že jsem proti, neboť žádná nálož není natolik mírová, aby nebyla srovnatelná ničivá, a myslím si, že nikdo nemá právo usilovat druhým o život nejen raketami, nýbrž vůbec. Někdo se zkrátka přehorlivě snaží, aby od stěbla chytila celá stodola, ale to je příliš vysoká politika, já měl prapůvodně na mysli takové to drobné ničení všude okolo nás.

Už deset let jezdíme do jižních Čech na chalupu a s hrůzou zjišťujeme, jak jde všechno cučrunt. Jednou tam udělají na polích meliorace tak šikovně, že se podměčí vzrostlý les a ten při prvním nárazu větru téměř celý padne, potom ve snaze odvodnit louky, zbaví naopak vody místní nebeský rybník, jindy zas plní plán těžby tím, že pokácí borový háj, který taky půjde do háje, vlastně avšak jinak, neboť denně tu kolem jezdí těžkotražní vlaky a kamióny s dřevem do sousedního Rakouska, pak zatopí idyllické údolí Maří a přitom zplundrují přílehlou památkovou křižovou cestu v Rimově. Mezitím z celého revíru zmizí veškerá polní a lesní zvíř, protože všude navezli tuny umělých hnojiv. Člověk zůstává dosud zachován, ale jaksi v horším provedení.

Když je rozryta jedna polní cesta, traktor hbitě proklestí jinou jako někde v širé stepi, jenže tady vzrostlým obilím, a proč mu to mří za zlé, když jindy padne při manévrech za obranu vlastní bramboriště či nějaký ten hektar jeteliny. Člověk tak přivykne hromadné devastaci, že při hřebě za normohodinami klidně přejede tu slepici, tu králíka, který hledal svobodu a našel smrt, a když není v cestě nic živého, aspoň povalí plot nebo srazí kus střechy na staré kováně.

Svého času jsme si stěžovali, že JZD Obránců míru uskladnilo v sousední zrekvírované stodole chemikálie, které nám kazí vodu ve studni. Uznali to a zavezli stodolu slámou tak vehementně, že už dvakrát prorazili zadní dřevěnou stěnu až na dvorek a krátce nato vyvrátila přední křídlo vrat od téže stodoly. To se stalo 3. října 1980. Vrata zůstala ležet v trávě a shnila tam.

Ve srovnání s kůžujícími raketami, je jejich plachá dráha letu zleva i zprava může zůstat nejen špičky posledních skomírajících smrků, je tohle prkotina. A taky by

bylo přehnané vinit z toho současný režim, ale kdo vyrůstá v neúčtě k majetku druhých, přestává si vážit i majetku společného, a kdo je lhostejný k přírodě, potratí časem vztah k životu. Nevědomky i k tomu vlastnímu. Stodola za našimi hůlmi se nových vrat sotva dočká, když obránci míru mají teď jiné starosti. Jen abychom jednou nelitovali, že jsme byli tak neteční.

"Nár. Politika"

SPICLOVSKÉ ZASEDÁNÍ

Výbor Československého zahraničního ústavu společně se Slovenskou matičkou zasedali v Bratislavě. Obě organizace, které se „starají“ o blaho krajanů i na západě, se rozhodli zvýšit „kulturní práci“ na západě, která se projevuje spiclováním a nátlakem na emigranty.

Washington oslavil 28. říjen

Oslava byla spojena s předáním Masarykovy plakety dosavadnímu am. velvyslanci v Praze a dnešnímu poradci prez. Reagana pro otázky vých. Evropy v Národní bezpečnostní radě, J.F. Matlockovi. Zleva: A. Faltusová, Pavel Šturman, J.F. Matlock Jr., plk. Jaroslav Kašpar-Pátý, dr. Vladimír Fleischer /zemřel začátkem února 84/ a Pavel Pecháček. /Dr. Fleischer byl redaktorem "Věstníku" ve Washingtonu./

MULTICULTURALISM

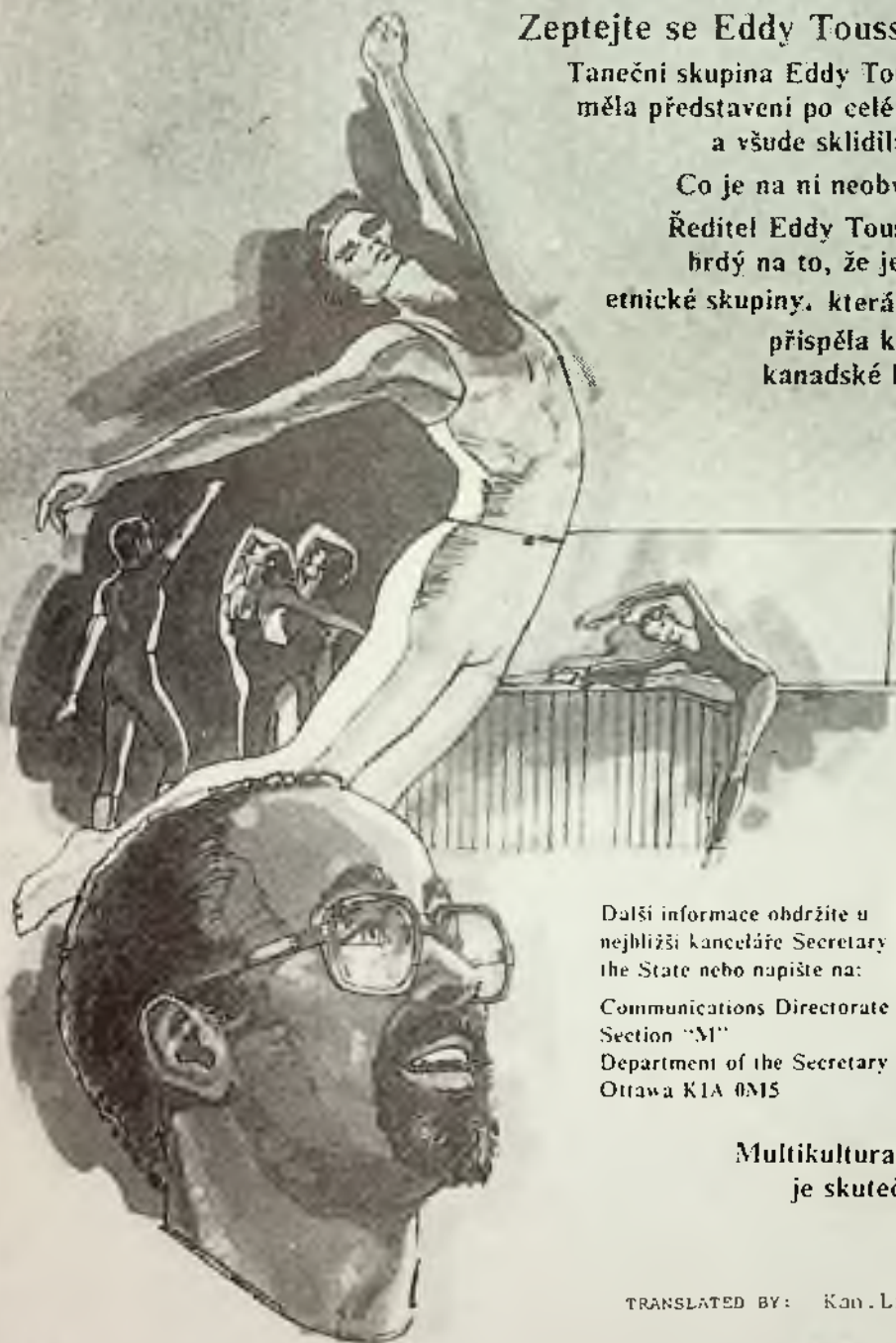
Od roku 1971 se multiculturalismus pohnul vpřed a upevnil.

Zeptejte se Eddy Toussainta.

Taneční skupina Eddy Toussainta měla představení po celé Kanadě a všude sklídila ovace.

Co je na ni neobvyklého?

Ředitel Eddy Toussaint je hrdý na to, že je členem etnické skupiny, která aktivně přispěla k rozvoji kanadské kultury.

Další informace obdržíte u nejbližší kanceláře Secretary of the State nebo napište na:

Communications Directorate
Section "M"
Department of the Secretary of State
Ottawa K1A 0N15

Multikulturalismus je skutečností!

TRANSLATED BY: Kan. Listy

Multiculturalism
Canada
Hon. David M. Collenette
Minister of State

Multiculturalisme
Canada
Hon. David M. Collenette
Ministre d'Etat

Canada

VZPOMÍNÁME

V únoru 1977 zemřel v Anglii býv. velitel Čs. samostatné brigády na západní frontě během 2. světové války, gen. Alois Liška. Je to už sedm let... Dne 22. února se s ním jménem našeho exilu rozloučil předseda Čs. Obce legionářské, mjr. gšt. M. F. Kašpar. Gen. Liška je pochován v Putney Vale v Anglii. Mjr. Kašpar vzpomněl, že to byl gen. Liška s parašutistou Karlem Horou a majorem René Černým, kteří byli vyhozeni z Čs. armády hned po únorovém puči v r. 1948. Necelé 3 roky po té, co stanul s Čs. samostatnou jednotkou v Praze.

GENERÁL ALOIS LIŠKA SE NARODIL v rolnické rodině. Vystudoval reálku v Turnově, koncem roku 1915 odveden do rakouské armády a přidělen k 10. zeměbrance pluku v Tyrolích, kde absolvoval školu pro důstojníky v záloze. Roku 1916 přešel do ruského zajetí, vstoupil do čs. legií v Rusku, kde působil jako štábní důstojník na velitelství 1. čs. divize. Po návratu do ČSR sloužil jako důstojník dělostřelectva u různých dělostřeleckých útvarů. Absolvoval Vysokou školu válečnou (1926-28), a stal se organizátorem motorizovaného dělostřelectva. Později působil jako profesor dělostřelecké taktiky, v kursech pro velitele na Vysoké škole vojenské v Praze.

Po obsazení Československa Hitlerovými armádami se stal jedním z předních členů a organizátorů vojenského podzemního hnutí "Obrana národa". Začátkem r. 1940 odešel z hranice, stal se velitelem dělostřeleckého pluku čs. armády ve Francii a později velitelem dělostřeleckého pluku Čs. samostatné brigády ve Velké Británii. V roce 1943 jmenován velitelem Čs. samostatné obrněné brigády ve Velké Británii, se kterou se účastnil bojů ve Francii v letech 1944-1945 jako hlavní operační velitel při obléhání Dunkirku.

Po skončení války se vrátil do Prahy s Čs. samostatnou obrněnou brigádou. Záhy na to se stal velitelem Vysoké vojenské školy v Praze. Po komunistickém puči v únoru 1948 byl propuštěn jako politicky nespolehlivý a střežen speciálním oddílem O.B.Z. Přesto se mu podařilo, v červnu 1948 odejít do exilu. Usadil se v Londýně, kde neúnavně pracoval v čs. exilovém hnutí. Byl hlavním představitelem Čs. Obce legionářské v zahraničí, funkcionářem Sokola a členem Klubu čs. kolonie v Londýně, kde pracoval jako technický ředitel Language Tuition Centre.

LIŠKOVY ZÁSLUHY O ČS. ARMÁDU

Po zhroutilí francouzské fronty byl generál A. Liška se svými vojáky evakuován do Británie, kde se znovu ujal reorganizace dělostřeleckých jednotek, aby na konec, v roce 1943, převzal vedení celé čs. samostatné brigády na západní frontě, s níž se po invazi vylodil ve Francii. Na kontinentě mu bylo svěřeno vrchní velitelství jednotek obléhajících Němci obsazený přístav Dunkirk, jež obránci změnili v pevnost obklopenou minovými poli a zátopami. Od podzimu r. 1944 Čs. samostatná brigáda ve spolupráci se dvěma britskými prapory a menšími skupinami francouzských maquis prováděla řadu bojových průzkumů. Při prvním větším útoku v den 28. října 1944 bylo zajato téměř 400 Němců a týden na to další. Vzhledem k terénu dobývání Dunkirku byl téměř nemožný úkol bez podpory letectva a to bylo nasazováno jen k ničení předních německých postavení, aby vlastní město zůstalo pokud možno ušetřeno zkázou.

V době poslední německé ofensivy na západní frontě, tak zv. Rundstädtovy ofensivy, byly pozorovány vážné přípravy, že se německá posádka, čítající asi 25.000 vojáků, námořníků a letců, kteří se zde zachytili, pokusí probít z obklíčení a spojit se s hlavní německou armádou. Obléhatelů bylo však jen asi 7.000 rozmístěných na dlouhém perimetru a jen okolnost, že minová pole byla pod čs. palbou a že západním směrem vedená ofensiva byla postupně zastavována a oslabena, zmařila německý záměr, který by pak jinak byl vedl k těžké bitvě a velikým ztrátám na obou stranách.

Konečně v posledních dnech války na západní frontě generál Liška přijal kapitulaci německého velitele Dunkirku a byl se svými jednotkami rychle přesunut do střední Evropy, kde byla jak americká tak naše vojska zastavena na linii Plzeň-Budějovice, když Rusové odmítli dát povolení i čs. armádě k rychlému návratu do Prahy, který se uskutečnil až koncem května.

Po osvobození byl generál Liška jmenován armádním generálem a velitelem všech vysokých vojenských učilišť a měl tak znovu podíl na novém budování naší branné moci. Jeho roli v řa-

LIŠKA ALOIS

* 20. 11. 1895

Záborčí u Turnova

† 9. 2. 1977

Londýn, Velká Británie

dách vysokých velitelů vylíčil v londýnských Timesech bývalý britský styčný důstojník u čs. jednotek za 2. světové války, kterého jsme znali jako "kapitána Barkera" pozdějšího britského ministra v Moskvě a velvyslance v Praze. Napsal:

"Britští důstojníci, kteří spolupracovali s gen. Liškou za války mohou potvrdit jak významnou roli měl při budování čs. armády ze zbytků sil, jež prodělaly francouzskou porážku v r. 1940, vytvořil vojensky výkonné formace. Za mimořádných okolností v nichž se ocitla armáda, izolovaná od své vlasti, těžila z jeho prostého realismu a pochopení situace což mělo blahodárný vliv na morálku a vedlo k vytvoření sil, jež mohly prospět nejen čs. ale i celému válečnému úsilí spojenců."

Generál Liška byl vlastenec, voják tělem i duší a jako takový vlastně těžce nesl, že v r. 1945 jeho jednotky byly vázány posláním do Dunkirku, kde za ně nebylo náhrady, místo toho aby se podílely na postupu do střední Evropy a přímém osvobození vlasti. Lze si těžko představit, že po překročení našich hranic čs. samostatná brigáda s nějakými 300 tanky a ostatními podpůrnými jednotkami mohla být zastavena kýmkoliv před postupem do Prahy a jejím osvobozením, v době pražského povstání. Že tomu Rusové zabránili je a zůstane částí naší moderní tragédie.

Vrátíme-li se k osobním zkušenostem generála Lišky, zjistíme, že jeho choť a dcera ztrávily většinu války v koncentračním táboře v Ratibořicích, jeho syn byl zastřelen na pochodu po evakuaci koncentračního tábora Oranienburg a za podobných okolností přišel o život i generálův bratr.

Po válce, již pod vládou komunismu, vyšla doma historie čs. zahraniční armády "Na západní frontě". V prvním vydání, které lze nejlépe nazvat "stalinské" jež vyšlo v r. 1963 se jméno velitele této armády vůbec nevyskytuje. "Necisťoval". Teprve v druhém vydání z r. 1965 čteme: "Velitel brigády ihned po vylodění ve Francii psal do Londýna: 'Prosím, aby MNO (vláda) také zasáhla u britských míst a dosáhla tím urychlení našeho přesunu k frontě a zasažení, z důvodů více politických než válečné situace". O roli gen. Lišky u Dunkirku se píše: "Postavení velitele Československé samostatné obrněné brigády generála Lišky bylo podle tehdejších platných směrnic ovšem velmi významné - byl prohlášen tak zv. operačním velitelem, což znamenalo, že byl v oblasti svěřených mu operací svrchovaným velitelem všech spojeneckých branných sil, přímým představitelem spojeneckého hlavního stanu a zároveň i nejvyšší správní instancí, od jejíhož rozhodnutí nebylo odvolání s odkladným účinkem."

Dvě návštěvy vrchního britského velitele, polního maršála Montgomeryho na čs. frontě u Dunkirku, místě tragického britského ústupu z r. 1940, potvrzovaly důležitost válečného zasažení našich jednotek, s nimiž gen. Liška vstoupil do dějin našeho moderního válečnictví, podobně jako operace u Sokolova či Tobruku.

J. Josten

"České Slovo" Mnichov, březen 1977

/Ukázka z knihy "Poslední pocta", svazek I., 324 stran velkého formátu s četnými fotografiemi. Lze objednat za US\$ 40 u autora na adrese: J. Pejškár, 330 N. Stage Coach Lane, Fallbrook, CA. 92028, USA. /

ČECHOSLOVÁCI V ZAHRANIČÍ

Z Latiny došla zpráva, že tam zemřel dlouholetý ředitel uprchlického tábora p. Bilanzuoli. J. Chyminec tamtéž očekává výjezd do USA koncem března tr. --V am. krajském tisku se objevily stížnosti, že v prodejnách Tuzexu doma není k dostání zboží uvedené v cennících. --Máme fotokopii účastníků letního skautského tábora v Rohru v r. 1949. Kdo nám zapůjčí originál? --J. Škarda z Anglie navštívil Floridu, kde našel ubytování od 6.50-8 dol. za noc. Jinak mu přišlo. --Hledá se Sýkora, přítel Jiřího Krále, známý v Bejrutu jako "Sejček". --Red. Josten z Anglie byl na pohřbu dr. Fleischera ve Washingtonu a poslal nám pohled. --Londýnský Sokol oslavil 80. výročí založení. Nejvíce členů měl za války. --Jiřina Fuchsová nám poslala oficiální pohlednici "Los Angeles 1984 Olympics". --V budově angl. zahr. ministerstva byla odhalena socha Lorda L. Mountbattena, dílo sochaře F. Bělského. --Pro neohody s kom. uprchlíky z Turecka byli čs. ne-komunističtí uprchlíci z tábora Lavrion v Řecku přestěhováni do několika hotelů 3. třídy v Athénách. Zprávu nám poslal MUDr. Miloslav Šurka s rodinou z hotelu New Cairo City. Do Texasu emigroval dr. Emil Adamec. V Cairu je 1 vaříč na 18 lidí. --Prof. Jaroslav Trnka vážně onemocněl a zastavil po 45ti letech vydávání revue "Rencontres". --Zástupce Konfrontace v USA je L. Pospíchal, 2644 S. Austin, Cicero, IL. 60650, USA. --Kapitán am. olymp. hok. teamu Phil Verchota je českého původu. --Denně se prodá v USA od začátku t. r. na 50.000 výtisků knihy "1984" od Orwella. České znění vyjde brzy v Indexu. --V Libanonu zahynul am. voják M. Helms, který je po matce českého původu a je z obce Dwight, Nebr. --O. Fencel z Mnichova usiluje o záchranu velryb. Další informace podá: Animal Welfare Institute, POBox 3650, Washington, DC 20007, USA. --J. Goj hledá Petra Tomengu z Ostravy, nar. 1942. --Dr. Karel Hrubý z Basileje oslavil loni tiše "60". Pochází z Plzně. --Ze San Diega se ozvala rodina Švejkovských, z Provo, Utah zas Zdeněk Hájek. --Zdeněk Pražák byl se svou paní u Čs. rozhlasu v Clevelandu 30 let! Blahopřejeme! --Odhaduje se, že v exilu žije asi 300.000 našich krajanů, kteří potřebují duchovní péči. Čeští duchovní nejsou na západě Kanady, v Bruselu a jinde. --První českou filmovou korporaci v Las Vegas vede J. J. Jaroš, tel. /702/384-4403. --25. ledna 84 tomu bylo 10 let, co v Paříži zemřel spisovatel Jan Čep. --Z Rakous do Bemidji, MN emigroval Karel Formánek. --Dr. Jar. Němec napsal vhodný nekrolog o Jiřím Hlubučkovi do posledního čísla "Proměn", vydávaných SVU. Zdůraznil, že podporoval štědře SVU. --Býv. záp. letec L. Světlík žije na N. Zélandě. --E. Hoffmann prohlásil jménem Sdružení býv. čs. pol. vězňů v zahraničí, že bude-li k zažehnutí olym. ohně do L.A. pozván E. Zátopek, bude to výsměch ujařmenému čs. lidu. --Jar. Píro z vých. Čech se usadil s rodinou v Hennefu v NSR. --V Chicagu zemřel 30. 11. m. r. dlouholetý sborníčník Lyry Frank Kubina. Pocházel z Náchoda, do USA přišel v r. 1923. --Dallas Czech Club Museum and Library přijmou dary našich knih. adresa: Barbara Dybala, 521 Cashmere Dr., Garland, TX 75041. --Pěkný pozdrav nám poslal V. Holub s paní. --"Hlasatel" napsal, že dr. Tiso byl velký člověk. Nesouhlas projevily gen. M. Ferjenčík, předseda Čs. národní rady americké. --Prof. René Wellek oslavil "80". --Z Francie by do Kanady rádi emigrovali: Jar. Kundrata, Jan Komárek s paní, Mir. Kopecký a D. Lestínová s dětmi. --Inž. J. Fraňa nám slíbil kopii básní záp. letce Lojzy Volka, který padl na Azorech.